

KHI ĐẶC VỤ BẮC HÀN RA TAY

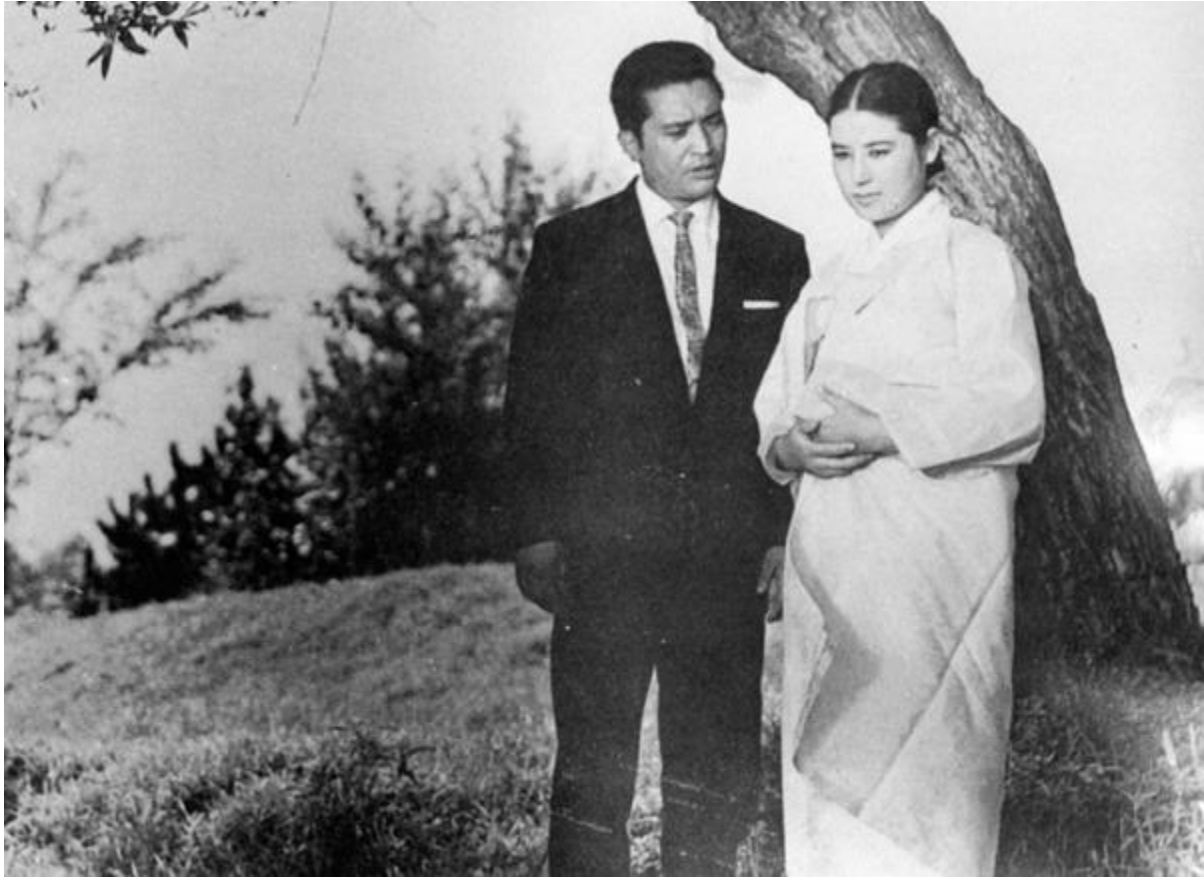
Ls Lê Đức Minh

Trước khi trở thành lãnh tụ độc tài của Bắc Hàn, Kim Jong-il, cha của lãnh tụ Kim Jong Un hiện nay, là trùm của Bộ Tuyên Truyền và Cục sản xuất phim ảnh của Bắc Hàn. Có thể nói toàn bộ những cuốn phim của Bắc Hàn được sản xuất trong giai đoạn này, đều phải qua bàn tay nhào nặn của Kim, không sót một phim nào.

Kim cho rằng Bắc Hàn không có một diễn viên nào xuất sắc và để nâng cao trình độ phim ảnh của Bắc Hàn, Kim Jong il đã đề ra một kế hoạch tuyệt mật để tìm kiếm nhân tài. Một trong những cách sưu tầm nhân tài của Kim là lên kế hoạch bắt cóc nữ diễn viên lừng danh nhất của Nam Hàn lúc đó là Choi Eun-hee 52 tuổi và chồng cũ của bà là nhà làm phim Shin Sang-Ok.

Cả hai đã bị điệp viên của Bắc Hàn bắt cóc tại Hồng Kong vào năm 1978 trong hai sự kiện khác nhau và được bí mật mang về trình diện Kim tại Bình Nhưỡng. Cả hai đã không thể trốn thoát khỏi Bắc Hàn cho đến mãi năm 1986 mới có cơ hội vượt thoát và xin tị nạn chính trị tại tòa Đại sứ Mỹ ở Vienna.

Choi Eun-hee – Shin Sang-Ok

Người chồng cũ là nhà sản xuất phim Shin bị bắt cóc tại vùng Repulse Bay. Nữ diễn viên Choi bị bắt cóc 6 tháng trước đó tại cùng một địa điểm. Trước đó hai vợ chồng là cộng sự trong cùng một hãng phim của Shin. Tuy nhiên cuộc ly dị nhiều cay đắng đã làm cho hai người không còn làm việc với nhau được nữa. Trong một thời gian dài, Choi không hề đóng bất cứ phim nào của Shin.

Khi bị bắt cóc tại Repulse Bay, Choi thấy trước số phận bi thảm của mình và đã lao xuống biển để tự sát. Tuy nhiên bọn mật vụ của Kim đã kịp thời níu bà lại, và chạy khỏi Hong Kong ra vùng biển quốc tế.

Trước đó tại Hán Thành, Choi đã dùng hầu hết thời giờ của bà để tìm cách cứu vãn sự sụp đổ của trường nghệ thuật Anyang, khỏi bị dính chùm vào việc phá sản của hãng phim Shin Film. Trường có 700 học sinh năng khiếu và Choi đã làm hết sức mình để bảo đảm việc học và thành tài của các em.

Mùa thu năm 1977 một người đàn ông tên là Wang Dong-il đã đến gặp bà Choi và đề nghị bà đứng ra điều hành một hãng phim nhỏ tại Hong Kong. Wang cũng có một trường nghệ thuật tượng tự tại Hong Kong và đề nghị bà Choi hợp tác cả trên lĩnh vực

điện ảnh lần đầu hành trường nghệ thuật. Cuối năm đó Wang mời bà Choi tham dự liên hoan nghệ thuật điện ảnh tại Hong Kong.

Tuy nhiên bà Choi không thể đi được và đã từ chối lời mời. Nhưng Wang vẫn tìm cách liên lạc với bà Choi. Một ngày kia Wang gửi cho bà Choi một kịch bản phim và nói rằng nếu bà đồng ý đạo diễn cuốn phim đó, thì tiền thù lao sẽ đủ cho bà cứu vãn sự sụp đổ của trường nghệ thuật Anyang. Bà Choi đồng ý đến Hong Kong để gặp Wang và thảo luận kế hoạch sản xuất cuốn phim dựa trên kịch bản mà Wang đã gửi cho bà xem.

Trước khi đi bà Choi gọi điện thoại cho chồng cũ là Shin và thông báo về chuyến đi. Trước đó cả hai người đã không nói chuyện với nhau đã khá lâu.

Đạo đó Shin đi Hoa kỳ, Hong Kong liên tục để tìm lối thoát cho công ty sản xuất phim của ông, nhưng vẫn chưa thấy lối thoát. Khi Choi nói về dự án đạo diễn phim ở Hong Kong, dường như Shin cũng không hề có suy nghĩ rằng việc đó có ích lợi gì không và có nên làm hay không.

Shin nói với bà Choi rằng ông ta cảm thấy khô hạn khi Hong Kong có vô số đạo diễn tài ba, sao lại qua Hàn Quốc mời một diễn viên chưa bao giờ đạo diễn phim nào về đạo diễn một cuốn phim rất tốn kém. Shin cũng tự hỏi Wang thật ra muốn gì ở bà Choi vì bà Choi không phải là đạo diễn, trong khi trường nghệ thuật của bà cũng mới thành lập và không tiếng tăm gì lắm. Tuy nhiên vào thời điểm đó, có thể nói là Shin thất nghiệp.

Nhận ra thái độ hờ hững của Shin, bà Choi quyết định đi Hong Kong một mình, để chứng minh cho Shin thấy rằng không có Shin, bà vẫn có thể vươn lên và thành công. Khi gặp Wang ở Hong Kong, bà Choi xin lỗi rằng bà đã không chấp nhận những lời mời của Wang sớm hơn vì có nhiều việc phải lo nghĩ quá.

Vào thời điểm đó Hong Kong đang bước vào một giai đoạn chuyển mình ngoạn mục, từ một trung tâm sản xuất công nghiệp để trở thành một trung tâm tài chính của Châu Á, dưới quyền điều hành của người Anh. Thành phố đang hồi hã với những công trình xây dựng nhằm cung cấp nơi ở đàng hoàng cho hai triệu người Hong Kong. Những siêu thị vĩ đại đang thay thế những khu chợ nhỏ bé. Các tòa nhà ngân hàng chọc trời mọc lên khắp nơi và gần nửa triệu người Hong Kong bắt đầu đầu tư vào thị trường chứng khoán.

Bà Choi được đưa vào khách sạn Parma Hotel, ở một phòng hạng sang trên tầng sáu nhìn ra cảng Victoria. Wang hẹn sáng hôm sau sẽ quay lại đi ăn sáng và bàn công việc lúc 10 giờ đúng.

Trong hai ngày sau đó Wang đưa bà Choi đi khắp nơi trong thành phố, đến ăn uống tại những khách sạn sang trọng nhất. Tuy nhiên bà Choi vẫn chưa thấy Wang đề cập gì đến việc sản xuất phim gì cả. Trong khi đó bà Choi lưu ý có hai người đàn ông có vẻ như người Hoa bám theo sát bà khắp mọi nơi và chụp hình bà.

Trong ngày thứ ba, Wang đột nhiên biến mất khiến bà Choi phải đến văn phòng của hãng phim của chồng bà Shin Film, vẫn còn hoạt động, để chờ Wang. Tại đây bà Choi gặp một đạo diễn Hồng Kong là Kim Kyu-hwa cùng với một phụ nữ trong độ tuổi chừng 50 có dẫn theo một bé gái chừng 12 tuổi. Kim giới thiệu người đàn bà là bạn cũ ngày xưa và cô bé là con gái của người phụ nữ này. Người đàn bà tự giới thiệu tên là Lee Sang-hee.

Trong bữa ăn tối hôm đó Lee và Choi trở nên thân thiết và Lee nói rằng bà ta rất thích coi những phim mà bà Choi đóng. Lee nói rằng trong khi đợi biết tin về đạo diễn Kim thì bà Choi cứ ở lại với Lee và con gái. Lee cũng cho biết đạo diễn Kim bị cảnh sát bắt giữ đột ngột không rõ lý do nhưng có thể sẽ được trả tự do sớm để quay lại với công việc.

Ngày hôm sau, bà Choi gặp bà Lee và cô con gái. Lee nói chuyện huyền thuyên và cho biết bà rất mong được giới thiệu bà Choi với những người bạn Nhật Bản rất ngưỡng mộ tài năng của bà Choi, và cũng muốn hợp tác với trường nghệ thuật Anyang.

Khi đang ăn trưa ở một nhà hàng Nhật, bà Lee đứng dậy xin phép gọi một cú điện thoại. Khi quay trở lại bàn, bà Lee nói có một công ty điện ảnh lớn muốn gặp bà Choi để thảo luận các hợp đồng làm phim. Bà Choi không bận gì ngày hôm đó nên đồng ý đi gặp. Bà Lee cho biết vị giám đốc hiện có nhà riêng ở vùng Repulse Bay.

Repulse Bay nằm phía Nam của Hong Kong từng là căn cứ của bọn hải tặc trong thế kỷ 19, chuyên cướp bóc các thương thuyền của người Anh trên đường giao lưu với Nhật Bản. Tuy nhiên vào thời điểm đó Repulse Bay đã thành một địa điểm du lịch nổi tiếng.

Xe chạy khỏi thành phố chừng tiếng đồng hồ cho đến khi bà Choi thấy những bãi biển vắng tanh và trời thì trở lạnh. Bà Choi thật sự không biết bà Lee đưa bà đến đâu và gặp ai. đột nhiên bà Lee bảo tài xế taxi ngừng tại một bãi biển nhỏ vắng tanh. Bà Choi theo bà Lee xuống xe mà lòng cứ phân vân.

Bà Lee nhìn quanh dường như chờ đợi ai trong khi bà Choi và đứa bé đứng đợi trong gió lạnh. Sau đó Choi và đứa bé đi dọc theo bờ biển vắng. Chợt có tiếng gọi của bà Lee và bà Choi nhìn thấy gần mép nước, có một chiếc thuyền máy với nhiều thanh niên tóc dài đứng chung quanh bà Lee. Khi bà Choi đến gần, bà Lee giải thích những

người bảo vệ này sẽ đưa bà Choi về gặp ông chủ bằng thuyền máy. Bà Choi chợt có cảm giác bất an.

Nhìn đứa bé 12 tuổi trông có vẻ rất an nhiên và vui vẻ, bà Choi cũng bớt sự lo ngại một chút. Tuy nhiên bà cảm thấy có một điều gì đó không bình thường. Lúc đó chừng hai giờ chiều và bà Choi nói rằng bà có hẹn ăn cơm tối với bạn bè vào lúc 6 giờ chiều. Bà Lee trấn an và cho biết sẽ đưa bà Choi trở lại thành phố kịp giờ ăn tối.

Choi chưa kịp nói gì thì những thanh niên trong thuyền máy gật đầu với nhau và đồng loạt nhảy ra và tóm lấy bà. Cố chống cự nhưng không được, bà Choi bị đám thanh niên nhốt vào một chiếc thuyền máy. Bà Lee và cô con gái cũng được lệnh bước vào thuyền. Chiếc thuyền nổ máy và phóng vụt ra khơi. Bà Choi sợ đến sắp ngất vì nghĩ rằng bà gặp cướp và có thể bị hãm hiếp. Trong khi đó bà Lee lại có vẻ hoàn toàn bình tĩnh. Bà ta đốt một miếng thuốc lá gắn lên môi và mời bà Choi.

Một người đàn ông tóc dài gọi tên bà Choi. Bà quay lại và ngạc nhiên hỏi vì sao ông ta biết tên bà. Người đàn ông trả lời rằng ông ta là người Triều Tiên. Nhưng đặc ngữ mà ông ta dùng khiến bà Choi biết ngay ông ta là người Bắc Hàn chứ không phải từ Nam Hàn.

Bà Choi chợt rung mình và tự hỏi không biết chiếc thuyền này sẽ đưa bà đến đâu. Người đàn ông kia lại lên tiếng tiếp. Lần này ông ta nói một cách trang trọng: Chúng tôi sẽ đưa bà đi gặp Đại tướng Kim Il-sung. Bà Choi tưởng bà nghe lầm.

Người đàn ông, chắc có lẽ là chỉ huy của đám mật vụ, nói lại một lần nữa, giọng chắc nịch: Chúng ta sẽ cùng đi gặp Đại tướng Kim Il-sung.

Bà Choi thét lên khùng khiếp và nhảy dựng lên khiến chiếc thuyền máy chao đảo. Những người đàn ông mang tóc giả tóm lấy bà và đè bà xuống sàn chiếc thuyền máy. Bà Choi ngất đi trong hãi hùng.

Khi tỉnh dậy bà Choi còn nhớ có người bông bà lên từ chiếc thuyền máy. Có ai đó tiêm cho bà một mũi thuốc làm bà lập tức mê man trở lại. Lần sau khi bà tỉnh dậy bà thấy mình nằm trong phòng lái của một chiến tàu biển lớn. Trên tường có một bức chân dung của Kim Il-sung đang mỉm cười như cười nhạo bà.

Sáu tháng sau đó Shin đến Hong Kong để tìm tin tức của vợ cũ, thì cũng bị bắt cóc. Shin không biết vợ mình cũng bị bắt cóc và Choi cũng hoàn toàn không biết gì về người chồng cũ. Sau hai lần tìm cách trốn, Shin bị án tù hai năm. Vào năm 1983 sau khi Bắc Hàn tin rằng Shin đã hoàn toàn bị tẩy não, Shin được mang đến gặp Kim Jong-il để biết lý do mình bị bắt cóc. Tại bữa tiệc với Kim Jong-il Shin gặp lại vợ cũ

và biết rằng Choi cũng bị bắt cóc như mình. Theo sự đề nghị của Kim Jong-il, cả hai đã kết hôn trở lại sau đó.

Từ năm 1983 dưới sự chỉ đạo trực tiếp của Kim Jong-il Shin đạo diễn 7 cuốn phim, trong đó có phim Sogum khiến Choi nhận giải diễn viên hay nhất tại Liên Hoan Phim Moscow. Năm 1986 khi cả hai được cử đi dự liên hoan phim tại Vienna cả hai đã tìm cách chạy vào tòa Đại sứ Mỹ xin tị nạn. Cả hai đã cung cấp những cuốn băng ghi âm những cuộc nói chuyện với Kim Jong-il, từ đó thế giới mới biết cả hai đã bị bắt cóc chứ không phải trốn sang Bắc Hàn như tin tức từ Bắc Hàn trước đây.

Ls Lê Đức Minh